

Відповідача: Черевко Олександра Вікторовича,

у цивільній справі № 752/14569/13-ц (суддя Новак А. В.)

ЗАПЕРЕЧЕННЯ.

Позовні вимоги Товариства (за текстом цих заперечень) не підлягають задоволенню, виходячи з наступного.

Позовні вимоги, на думку Товариства, стосуються періоду з червня 2011 р. по березень 2013 р. (з урахуванням збільшення позовних вимог – по жовтень 2013 р.). Одночасно у позовній заяві міститься посилання Товариства на судові рішення від 16.07.2012 р. у справі № 2-523/12, яким з мене стягнуто 12681,10 грн. (8516,61 грн. основного «боргу», 3202,25 грн. інфляційних, 724,49 грн. 3% річних), а також 237,75 грн. судового збору. Проте, з тексту цього судового рішення (аркуш 8) вбачається, що спірний період вже частково був предметом судового розгляду, оскільки збільшені позовні вимоги Товариства у справі № 2-523/12 за червень, липень, серпень і вересень 2011 р. були задоволені. Таким чином, Товариство повторно намагається стягнути з мене за вказані 4 (чотири) місяці суму «боргу», інфляційних і 3% річних.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 205 ЦПК в частині вимог щодо червня-вересня 2011 р. включно провадження у справі підлягає закриттю.

Згідно ч. 2 ст. 223 ЦПК після набрання рішенням суду законної сили сторони та треті особи із самостійними вимогами, а також їх правонаступники не можуть знову заявляти в суді ту саму позовну вимогу з тих самих підстав, а також оспорювати в іншому процесі встановлені судом факти і правовідносини.

Заявою Товариства про видачу судового наказу, на яку міститься посилання у позові, охоплювався строк з 01.06.2011 р. по 31.03.2013 р., що підтверджується текстом цієї заяви. Таким чином, позовні вимоги, якими охоплюється строк з 01.04.2012 р. по 31.10.2013 р. можуть бути заявлені тільки в разі відмови у прийнятті заяви про видачу судового наказу або скасування його судом.

Процесуальним законом не передбачено повернення частини позовних вимог.

Оскільки скасованим ухвалою Голосіївського райсуду м. Києва від 10.07.2013 р. № 2-с-552/34/13 (№ 752/11329/13-ц) судовим наказом від 23.04.2013 р. не охоплювався строк з 01.04.2013 р. по 31.10.2013 р., а в матеріалах справи відсутні докази відмови у прийнятті заяви про видачу судового наказу за цей період, то позовна заява підлягає поверненню, згідно вимог п. 6 ч. 3 ст. 121 ЦПК.

У позовній заяві стверджується про існування між сторонами справи правовідносин з приводу надання житлово-комунальних послуг з посиланням на Закон України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги».

Відповідно до ч. 1 ст. 19 Закону України № 1875-IV відносини між учасниками договірних відносин у сфері житлово-комунальних послуг здійснюються виключно на договірних засадах. Істотні умови договорів на надання житлово-комунальних послуг встановлені ст. 26 цього закону.

Дійсно, між мною і Товариством укладено Договір «про надання житлово-комунальних послуг та послуг з утримання будинку і споруд та прибудинкової території» від 01.02.2006 р. та Договір «про надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної і гарячої води і водовідведення» від 01.02.2006 р. На дані обставини є посилання у тексті позову і вони сторонами не оспорюються. Враховуючи положення ч. 1 ст. 61 ЦПК наявність правовідносин сторін саме на підставі вказаних договорів не оспорюється, а відтак для обох сторін положення вказаних договорів є обов'язковими (ст. 629 ЦК).

Як стверджується у позові, на виконання вказаних договорів Товариством щомісячно надаються послуги, чим згідно ч. 2 ст. 642 ЦК ним приймається пропозиція продовжити дію вказаних договорів на тих же умовах. Мною, на виконання вказаних договорів протягом спірного періоду з жовтня 2011 р. по жовень 2013 р. оплачено послуги на суму _____.

Таким чином, між сторонами справи відсутній спір і немає порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів Товариства, які б підлягали захисту, згідно ст. 15 ЦПК.

Разом з тим, незважаючи на те, що мною своєчасно оплачені надані житлово-комунальні послуги у розмірі, передбаченому чинними договорами, Товариство своїми позовними вимогами просить суд стягнути з мене кошти понад розміри, які цими договорами передбачено. До позову додано «розрахунок заборгованості», з якого неможливо зрозуміти, чому мною мають бути сплачені саме вказані у ньому суми.

Так званий «розрахунок заборгованості» Товариства у розумінні положень ст. ст. 58, 59 ЦПК не можна вважати належним і допустимим доказом.

Згідно ст. 1 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» такими послугами визнається результат господарської діяльності, спрямованої на забезпечення умов проживання та перебування осіб у жилих і нежилых приміщеннях, будинках і спорудах, комплексах будинків і споруд відповідно до нормативів, норм, стандартів, порядків і правил.

Проте, «розрахунок заборгованості» Товариства на загальну суму 19661,70 грн. складено з порушенням ст. 9 Закону України № 996-XIV «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні»: не містить у собі дати і місця складання документа; немає назви підприємства, від імені якого складено документ (вона лише посвідчена позивачем); не зазначені зміст та обсяги господарських операцій, одиниці виміру господарських операцій; не вказані нормативно-правові акти, на підставі яких проводилися нарахування і ціни/тарифи, встановлені цими актами; не вказано нормативно-правове обґрунтування зазначених сум перерахунків. Отже наданий «розрахунок заборгованості» не містить інформації щодо предмету доказування, а тому відповідно до ст. 58 ЦПК є неналежним доказом.

Товариством не доведено, а матеріали справи не містять доказів, що він надавав мені, а я отримував послуги з центрального опалення, холодного та гарячого водопостачання і водовідведення, з прибирання прибудинкової території, сходових клітин, обслуговування ліфтів, диспетчеризації, електроенергії для ліфтів, обслуговування внутрішньо-побутових мереж, дератизації та дезінсекції, обслуговування димовентильних каналів, підготовки до осінньо-зимового періоду, освітлення місць загального користування; не доведено, що сума заборгованості, яка зазначена в позові у розмірі 19661,70 грн. відповідає тарифам на житлово-комунальні послуги, що затверджені в установленому законом порядку.

Товариством не надано детального розрахунку послуг по центральному опаленню (зокрема, табуляграм), утриманню будинку та прибудинкової території (квартплати). Також невідома площа прибудинкової території, яка прибирається, невідома площа сходових клітин, яка прибирається і чи прибираються вказані території і площі взагалі; невідома взагалі площа будинку та нежитлових приміщень. Не зазначено структури і складових тарифу по вивезенню та утилізації твердих побутових відходів, обслуговуванню ліфтів, диспетчеризації, обслуговуванню внутрішньо-побутових мереж, дератизації та дезінсекції, обслуговуванню димовентильних каналів, підготовки до осінньо-зимового періоду, електроенергії для ліфтів, освітленню місць загального користування. Без відповідної документації на будинок, підтвердження доказами наданих та отриманих послуг, без структури цін/тарифів (яка мною запитувалася у позивача, однак не була надана) «розрахунок заборгованості» є нікчемним, а тому неналежним доказом (ст. 58 ЦПК).

Товариством, як у позові так і в «розрахунку заборгованості» не зазначено: які саме житлово-комунальні послуги у розумінні ст. 1 Закону України № 1875-IV він мені надає. Невідома правова природа зазначених у «розрахунку заборгованості» сум перерахунку (за що саме такі суми були перераховані і чи обґрунтованим є їх розмір).

Товариством не надано доказу погодження органом місцевого самоврядування тарифу на утримання будинку і прибудинкової території. Крім того, мені відомо, що усі тарифи на утримання будинку і прибудинкової території з 01.12.2006 р. були визначені розпорядженнями КМДА, що не були зареєстровані територіальним органом юстиції, а тому вони є не чинними і такими, що не підлягають застосуванню. Вказане визнано прецедентною, згідно положень ст. ст. 214 (ч. 2), 360-7 ЦПК постановою Верховного Суду України від 28.11.2011 р. № 21-246а11, а тому суд ці тарифи не може приймати до уваги.

В частині стягнення за утримання прибудинкової території Товариством також не надано Державного акту на землю, як доказу існування прибудинкової території.

Подальші розпорядження КМДА, які встановлені з 01.07.2011 р. (зареєстровані територіальним органом юстиції) визнані незаконними і не чинними з моменту прийняття постановою Окружного адміністративного суду м. Києва від 31.10.2011 р. у справі № 2а-9480/11/2670. Цими розпорядженнями були встановлені тарифи на централізоване опалення, централізоване водопостачання холодної і гарячої води і водовідведення (ЦО, ГВ, ХВ). Крім того, вказані розпорядження КМДА є предметом оскарження у справах адміністративної юрисдикції № 2а-118/11 за позовом Олійника Д. В. до КМДА в Шевченківському райсуді м. Києва і № 2а-9037/11/2670 за позовом Блащука В. Ю. в Окружному адміністративному суді м. Києва (після скасування ВАСУ рішень попередніх інстанцій).

В частині послуг ЦО, ГВ, ХВ у матеріалах справи відсутні жодні докази того, що Товариство було визначено виконавцем таких послуг відповідно до Наказу Держжитлокомунгоспу № 60 від 25.04.2005 р. «Про затвердження Порядку визначення виконавця житлово-комунальних послуг у житловому фонді» після того, як постановою Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. у справі № 2а-1405/06 було скасовано рішення Київради № 427/2888 від 24.11.2005 р. «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва». Таким чином, Товариством не зазначені докази, які підтверджують, що між мною та позивачем існують якісь правовідносини зобов'язального характеру, а тому у останнього є право вимоги щодо цих послуг.

Також слід зазначити, що зі сторони Товариства мені на протязі спірного періоду не виставлялися жодні рахунки за житлово-комунальні послуги з пропозицією їх оплати на розрахунковий рахунок саме Товариства, відсутні докази їх отримання мною тощо. Відтак відсутні жодні докази порушення прав та інтересів саме Товариства не оплатою цих рахунків. Відповідно, у Товариства не виникло права на судовий захист, оскільки таке право ніким не було порушено, а тому суд у розумінні ст. 15 ЦПК не є компетентним розглядати справу за відсутності порушеного чи невизнаного права.

Безпідставними є посилання Товариства на ст. ст. 67, 68 ЦК УРСР, які віднесені до Глави 2 «Користування жилими приміщеннями в будинках державного і громадського житлового фонду», оскільки, як зазначено позивачем, квартира належить до приватного житлового фонду.

Відповідно до ч. 2 ст. 21 Закону № 1875-IV виконавець зобов'язаний підготувати та укласти із споживачем договір на надання житлово-комунальних послуг з визначенням відповідальності за дотримання умов його виконання згідно з Типовим договором. З аналізу наведених положень законодавства вбачається, що моєму обов'язку, як споживача передую певний обов'язок виконавця послуг.

Однак, Товариство не пропонує укласти мені договір надання житлово-комунальних послуг, що має відповідати Типовому, з усіма істотними умовами, передбаченими ст. 26 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги», до яких віднесені: предмет договору (зокрема щодо надання мені ЖКП з боку позивача),

тарифи на ЖКП та їх складові на кожну з цих послуг; порядок перерахунків розміру плати за житлово-комунальні послуги в разі їх ненадання або надання не в повному обсязі, зниження їх якості; права та обов'язки сторін; порядок контролю та звіту сторін; порядок вимірювання обсягів та визначення якості наданих послуг; визначення точок розподілу, в яких відбувається передача послуг від виконавця/виробника споживачу; порядок обслуговування мереж та розподіл повноважень щодо їх експлуатації та відновлення (ремонту); умови доступу в квартиру, будинок, приміщення, на земельну ділянку для усунення аварій, неполадок, огляду мереж, зняття контрольних показників засобів обліку; порядок здійснення ремонту; відповідальність сторін та штрафні санкції за невиконання умов договору; порядок вирішення спорів; перелік форс-мажорних обставин; строк дії договору; умови зміни, пролонгації, припинення дії договору; дата і місце укладення договору.

Правовідносини сторін регулюються передусім положеннями Законів № 1875-IV, № 1023-XII які є спеціальними правилами, що підлягають переважному правозастосуванню перед правилом загальним, яке сформульовано в ЦК.

У зв'язку з цим мною до Товариства заявлено позов про усунення порушень прав споживача; ухвалою Голосіївського райсуду м. Києва від 05.07.2013 р. відкрито провадження у цивільній справі № 752/11990/13-ц.

У відповідності до приписів п. 6 ч. 2 ст. 119 ЦПК позовна заява повинна містити зазначення доказів, що доводять кожну обставину.

Згідно із приписами ч. 1 ст. 60 ЦПК кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень. Окрім того у відповідності до ч. 4 даної статті доказування не може ґрунтуватись на припущеннях. У відповідності до ч. 1 ст. 59 суд не бере до уваги докази, які одержані із порушенням порядку встановленого законом. Відповідно до ч. 2 ст. 59 ЦПК обставини справи, які за законом мають бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування.

Таким чином, належні і допустимі докази надання мені Товариством житлово-комунальних послуг в обсязі, який відповідає ціні позову слід вважати відсутніми. Усі «розрахунки заборгованості» з боку Товариства мають характер припущень, на яких, згідно з ч. 4 ст. 60 ЦПК України, заборонено обґрунтовувати висновки рішення суду.

Отже, у матеріалах справи взагалі не міститься будь-яких доказів існування й обґрунтування «заборгованості» на суму 19661,70 станом на 31.03.2013 р.». Сума «боргу» очевидно не відповідає умовам договорів від 01.02.2006 р. і визначена Товариством на власний розсуд.

Крім того, до грошових сум інфляційних і трьох процентів річних (як неустойки у розумінні ч. 1 ст. 549 ЦК України) застосовується не загальна позовна давність, а спеціальна, яка складає 1 (один) рік, згідно п. 1 ч. 2 ст. 258 ЦК України. Однак, інфляційні і 3% річних нараховане у позові поза межами преключивного строку, що свідчить про необґрунтованість розрахунків Товариства у цій частині.

Позовні вимоги є бездоказовими, а тому на підставі викладеного, прошу відмовити у позові повністю.

Додатки: судові рішення у справах № 2а-1405/06 з постановою ДВС (про відсутність виконавців ЖКП у м. Києві), № 2а-9480/11/2670, № 21-246а11 (щодо незаконності тарифів у м. Києві), ухвала суду від 05.07.2013 р., договори надання ЖКП від 01.02.2006 р. з додатками, квитанції оплати за ЖКП.

19 лютого 2014 р.

/Відповідач Черевко О. В./